

ת"פ 19447/04 - מדינת ישראל נגד ביקן הולדינגר בע"מ, חן חייה מסילתי

בית דין אזרוי לעובדה בתל אביב - יפו

ת"פ 19447-04-16

21 נובמבר 2017

לפני:

כב' השופטת שרה מאירי

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שנידרמן

המאשימה:

1. ביקן הולדינגר בע"מ - בפירוק
2. חן חייה מסילתי
ע"י ב"כ: עו"ד ע"י ב"כ עו"ד גרינברג

הנאשומות:

1. לפני בקשה המאשימה (מיום 24.10.17) לעיוון בהחלטתי בדיון מ-17.9.27, בה חוותה המאשימה בהוצאות הנואשת 2, בסך 5,000 ל"נ.

טוונת המאשימה כי היא מצירה על כך שעד תביעהഴומן ע"י ב"כ המאשימה לא התיציב בדיון ביום 27/9/17, משכנסיבות לא היה מקום להטיל עליה סנקציה חריגה שאינה מידתית.

טוונת המאשימה כי הבסיס הנורומיibi לפסיקת הוצאות הוא

תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 הקובעת כדלקמן:

"(א) נערר בית המשפט לבקשת בעל דין לדחות את מועד

המשפט או נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של

עמוד 1

בעל דין, רשאי בית המשפט אם ראה הצדקה לכך, להטיל

על בעל הדין שבעטיו נגזרה הדחה, הוצאות בפועל לטובת

הצד שכנד.

(ב) לא יטיל בית המשפט הוצאות כאמור בתקנת משנה (א)

אלא לאחר שניתן הזדמנות לבעל דין להשמע דברו.

(התקנות; "התקנה").

התקנה קובעת 2 חלופות: דחית מועד המשפט לבקשת בע"ד; דחית מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של בע"ד.

אף חלופה מהחלופות אינה מתקימת: הראשונה, משאך צד לא עתר לדחית מועד הדיון; והשנייה, משחלף הזמן שנקבע במועד האמור, "כך שבכל התפתחות דיןנית היה צורך לקבוע מועד נוסף" ומועד נוסף הקבוע ל-7.11.17 לא נדחה בשל אי הגעת העד.

פועל יוצא, שקביעת המועד הנוסף ל-7.11.17 ("המועד הנוסף") אינה תוצאה של אי הגעת העד, אלא היא כורח המציאות, ובשום אופן לא השפעה של אי התיאצבות העד (לא נגרם נזק כלשהו בפועל).

שגה ביה"ד הנכבד באיזו שערר בין קביעת ההוצאות בפועל לנאשמה או בכ"י לקביעת מועד דין נוסף, שסימלא היה צריך להתקנים בנסיבות העניין.

ביה"ד שגה עת לא נתן למאשימה להשמע טענותיה לענין הוצאות, כאמור בתקנת משנה (ב).

בוחלתתו (בעמ' 11) כבר החליט ביה"ד על פסיקת הוצאות, בטרם נתן למאשימה להשמע טיעוניה ובכך חרג מהקבע בתקנה (ב), אף ללא קשר לאי קיום החלופות בתקנת משנה (א).

המאשימה מפנה לע"א (מחוזי ב"ש) 13980-01-15 מ"י נ' מוחמד מסארעה.

כעולה מהפרוטוקול לא ניתנה למאשימה הזדמנות נאותה להציג טיעוניה ונימוקיה ביחס לפסיקת הוצאות, טרם שנפסקו ועל כן דינה להתבטל.

למעשה, נפסקו הוצאות לטובת ב"כ הנאשمة 2 (עמ' 13 שורה 18)

הסמכות הטעואה אינה מקור נורטטיבי חלופי לפסיקת הוצאות לטובות בכ"י הנאשמת.

בע"ח 9739-10-17 (מחוזי ת"א) משטי' נ' לוי, בוטלו הוצאות שנפסקו לנאים על בסיס העובדה כי לא ניתנה למאשימה זכות טיעון כמתחייב לתקנה 21(ב).

גם סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 אינו רלוונטי לעניין. המאשימה מפנה לדבריו של כבוד הנשיא (בדימוס) א. גרוניס בע"מ 3778/3 גלפנבים נ' מ"י ולפיהם מקום בו נקבע בחוק הסדר מצה בענין מסוים, אין עוד להזדקק לסמכות הטעואה.

לאור כל האמור עטרה המאשימה לביה"ד לשקל מחדש את החלטתו, ובנסיבות, לבטל את הוצאות שהוטלו על המאשימה.

.2

הנאשمت בתגובהה עטרה לדחית הבקשה ולחיזב המבקשה בהוצאות התגובה:

א. דין הבקשה לדוחות על הסף מהטעם הפשט כי "אין נמצא" הילך "עיוון בהחלטה".

משנתן ביה"ד החלטתו - סיום מלאכתו ביחס לאותה בקשה.

משמעות הדבר בהיליך ביןיהם, אין זה מעשה ב"יד ובהשתנות נסיבות יכולה המאשימה להגיש מחדש בקשה מה שאינו המצב בעניננו.

בהדרשות לבקשתו ל"עיוון חוזר" - יש גם להכבד על בע"ד שכגד וגורם לה להוצאות מיותרות.

בעצם, מנסה המאשימה "לערער", ואני יכולה לעשות כן, בהיליך האמור [בש"א 5012/2012 אורי יעקובוביץ נ' בועז לרנר, תק על 2001 (ב) וכן ע"א 161/73 ארדה בע"מ נ' סמסונוב פד כח (2) 234, ע"א 342/79 בלסקי נ' אמריקן הולדינגים בע"מ, פד לה (2) 734, 729].

מצומם המקרים בהם ניתן לעיין מחדש נקבע לאור עקרון סופיות הדיון והרצון למנוע בקשות חוזרות לשינוי החלטות שיפוטיות חלותות, העולות כדי שימוש לרעה בהילכי משפט (כבוד השוו דנציגר ברע"א 1574/11 שטראוס נ' אורמן).

די באמור לדחית הבקשה על הסף.

ב. אף לו בחרה המבקשה לנתקוט בהיליך "הנקון" (הגשת בקשה ערעור) - הרי אין ערעור על ההחלטה ביןיהם בהיליך פלילי, אלא במסגרת פסה"ד (בג"ץ 7934/07 ابو יוסוף נ' מד"י 19.9.07).

אף לו ניתן היה להגיש בר"ע - הייתה נדחתה על הסף, שכן הולכה פסקה היא כי זהו עניין הננתן לערכאה הדינונית וערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בשק"ד הערכאה הדינונית, אלא במקרים חריגים [ע"ע (ארצى) 140/05 סילביה נ' שטינמץ נ' נאגו מריאטה; נבו 29.9.05; דב"ע (ארצى) נד/43-3 ארגוב נ' "صحف" חברת ישראלית לעבודות פיתוח בע"מ, נבו, פד"ע כז 175, 1994].

ג. דחיה לגופא -

כבד ביה"ד שואב סמכותו לא רק מתקנה 21 לתקנות אלא גם מכח תקנה 113 לתקנות ביה"ד לעובודה, התשנ"ב - 1991 ("תקנות ביד"ע") וכן עפ"י סעיף 24 (ב) לחוק בית הדין לעובודה, תשכ"ט - 1969 ("חוק ביד"ע").

המשמעות מבלבלת ומערבת בין "סדר דין" ל"הוצאות" - סדר דין זה פרודצורה כובלת. הוצאות זה מהות וסמכות ביה"ד היא טבועה ובסיסית.

מדגישה הנאשמה כי החובה לנחל משפט ייעיל ורצוף היא חובה מוגברת, כשמذובר בהליך פלילי. סעיף 125 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 ("חסד"פ"). החובה לנחל הליך הראיות בראציופת ולא להאריך שלא לצורך, מבחרה כי לביהם **ש סמכות טבעה**, סמכות שנדרשת והכרחית להפעלת סמכיותו (ע"א 4846, 4845/95 ניר נ' מד", פ"ד מט (2) 639, 646 ג-ה), הגם שם בוטל בנסיבות החיוב, נקבע שאין בהם"ש נדרש להרטע שימוש בסמכות.

ההחלטה לא נעשתה על בסיס רוגז אישי, אלא להבהיר כי אין מקום להאריך הדיון שלא לצורך.

ד. המבוקשת-המשמעות מtabסת על תקנה 21 - אלא, שהסמכות אינה נובעת מתקנה זו.

בהתאם לפרטוקול בשעה 10:29 סימנה עדה מס' 2 עדותה. לא הייתה כל מניעה להתחילה בעדותו של העד הנעדר ואף לסיומו.

יתר על כן, בהתאם לפרטוקול (עמ' 11 שורה 5) צוין כי פרישת ההגנה תדחה לאור העדר העד או שתוותר על עדותו. אלא, שב"כ המאשימה **סרב לוותך** - וזה בדיקק לשון התקנה: בשל בקשה זאת, נאלץ ביה"ד לדחות הדיון ולפיכך (כלשון התקנה), רשאי הוא להטיל הוצאות.

גם הטענה כי לא ניתן למאשימה להשמע דברה, דינה להדחות - כעולה מהפרטוקול (עמ' 11 שורה 24) ניתן למאשימה לתקן הטעות בטרם יוטלו הוצאות וכן הזדמנות לטעון. ביה"ד ביקש מב"כ המאשימה לצאת לבירור. רק לאחר ששוחח ב"כ המאשימה עם העד ולא טרח לשאול על מיקומו הוטלו הוצאות. אח"כ **"חול שניוי"** בגרסת ב"כ המאשימה שטען כי יקח לעד שעתיים. היכיזה טענת המאשימה, עת ביה"ד הקדיש כ-20 דקות, כי "לא השמיעה את דברה?!" ביה"ד **"לא החליט"** על הוצאות (בעמ' 11 שורה 25) אלא נתן למאשימה הזדמנות לתקן מחדלו, בטרםvr.

יותר לציין כי התנהלות המאשימה לכל אורך הדרך (יומיים קודם ידועה על אי הופעת העד, לא הגישה בקשה, טענה כי העד לא יגיע מידית) - גבלה בבחון ובזבוז זמן שיפוטי יקר, לשוווא, ולא בכדי נפסקו ההצעות.

רַק לְמַעַן סִבְרָה אֶת הַזָּעַם - טענת המאשימה כביכול מצאה "פגם" בכך כי נפסקו ההצעות לטובות ב"כ הנאשמת ולא לטובות הנאשנת - דינה דחיה ממשהיא "התפלפות" מילולית.

הלכה פסוקה כי שכ"ט, כמו ההצעות משפט אחרות **נפסקות לטובות בעל הדין והן שייכות לו ולא לעורך הדין** (ע"א 541/63 נתן רכס נ' אלזה הרצברג, פ"י י"ח (2), 120; ע"א (ח'') 4673/98 יצחק איזק נ' דניאל גושן (גבו)).

אף ועדת שכ"ט של לשכת עוה"ד קבעה לא פעם, כי השכ"ט במקרים כנ"ל שייך ללקוח - למשיבה הנאשנת (החלטתה 126/08; החלטת שכ"ט 357/08).

לאור כל האמור - עדירה הנאשנת לדחות הבקשת ולהורות למאשימה לשלם למשיבה ההצעות משפט לרבות שכ"ט בגין הבקשתו.

3. ההחלטה

לאחר שפרטתי טענות הצדדים, תנוון להלן ההחלטה ובקצרה האומר:

א. לא בכדי ניתנה ההחלטה בדיון, ולא מתווך כעם אישי, אלא מתוך שעה כי המאשימה חבלה בהתנהלותה, מהתנהלות רואייה כמתחייב מאופי ההלין.

אזכור כי עסקינן בהליך פלילי שנקבע להוכחות ע"י כבוד ס.ג. (כתוארו אז) השופט ש. טננבוים, בהחלטתו מ-14.3.17.

המאשימה הגישה בקשה לזמן 2 עדות - אך לא הגישה בקשה לזמן העד.

משמעותה כבוד השופט טננבוים לנשיא בה"ד בב"ש - הוועבר לשםימה בפני. משענסקין בהליך שנפתח יותר משנה קודם לכך ("אי הנוחות" ביום בה"ד) - הוריתי (בהחלטה 30.8.17) כי יתק"ם במועדו.

בקשר זה ראוי להזכיר עובדה מהותית נוספת והיא: עסקינן באישום המתיחס לאירוע משנה 2012,

כשצורך כתוב האישום הוגש ב-2016, וכשההיליך נקבע להוכחות רק ב-2017!

אבהיר כי דחית הדין ע"מ לשמעו את העד (שבשל מחדלי המאשימה כאמור, לא הופיע) ממשעה, כי לא ניתן היה לנצל מלאה הזמן שנקבע לכך, כולל לפרשת ההגנה (הנאשמה/עדים מטעמה וכיוצא"ב).

ב. אין לשכח כי גם שהמאשימה ידעה כנטען, על אי הופעתו של העד לדין, 3 ימים (3 ימי עבודה!) טרם המועד - לא מצאה להודיע על כך, לא לביה"ד ולא לצד שכנגד.

העובדת כי העד מלא תפקוד חשוב או כי ההנחה להעדרו מביה"ד ביום האמור הייתה מהותית וחשובה לעיסוקו - אין לה, בכל הכבוד, כל MERCHANTABILITY, שעה שעסקין בהיליך פלילי, שנקבע חצי שנה מראש; ואזכיר - העד לא הזמין כדין לביה"ד, לא שמעתי כי המדינה הורתה לעד, חרף האמור, להתייצב. והעד, بكل הכבוד, לא עסוק ב"הצלה חיים" בעת הדין!

עוד אזכיר כי אמנם בראשית הדין הודיעה המאשימה כי העד לא יתייצב אף ה"הנחהות" לכך - לא הובאו בפנוי, עד שנסתירמו עדויות המאשימה (עמ' 10).

עוד יש להניח כי ההנחה להעדרות העד מהדין - ודאי ידועה הייתה לו (ולפיכך, למאשימה) מבעוד מועד - ואעפ"כ, לא הוגשה בקשה בגין מבעוד מועד (לא לכבוד השופט טננביים ולא בפנוי).

בהתאם - התנהלות המאשימה עולה כדי זילות בהחלטות ביה"ד, בזמן ובזמן של הנאשמה.

ג. עוד יש להזכיר כי בסיפא ההחלטה (בעמ' 11) הזכרתי הן החיוב בהתייצבות העד והן החיוב בהוצאות (וממשמעותה).

לאחר שניתנה ההחלטה זו - המאשימה שוחחה עם העד, שאמור שיגיע תוך שעה וחצי לת"א (ובלא שבירר את מיקומו באותה עת).

ואציג - חרף "השתלשלות" עניינים זו, לא נשמעה עדמת המאשימה לסייע ההחלטה ולא נטען דבר באשר לאפשרות לחיבתה בהוצאות (ולא לקופת ביה"ד).

משלא מצאה המדינה כלל להתייחס לאפשרות האמורה - ניתנה ההחלטה המכחיבת המאשימה "בהוצאות הנאשמת" (מושא הבקשה דנא).

עוד יש להבהיר: אין שחר לטענת המאשימה **כביבול**, הוטל החיוב בהוצאות, שלא עפ"י תקנה 21, משלא הייתה בקשה לדחית הדין. אכן, טרם הדיון לא הוגשה בקשה המאשימה לדחית הדיון ולמצער, לדחית עדותו של העד - אך העובה כי המאשימה הודיעה כי אינה מותרת על עדותו - ממשעה, אחד הוא: דחית הדיון/דחית שמייעתו של העד, שהרי הנאים (שמא, הצדדים) שוחררו מ"המתנה" לעד!

ازכיר עוד כי עם התביעות העד מאוחר יותר (ולא מצאתי להזכיר השוני בטענה לגבי פרק הזמן שיקח לעד להגעה לביה"ד), ובפועל אכן הגיע העד בשעות הצהרים.

יווער עוד - גם בשלב זה ולאחר שהוטל החיוב בהוצאות ומשפנינו לדון בעניין נסף בהליך - לא נשמעה בקשה כלשיי מהמאשימה! ובהקשר זה אזכיר כי הבקשה הוגשה כאמור רק לאחר הדיון.

אין חולק איפוא כי עסקינו בדחית הדיון בשל מעשה/מחדר של המאשימה, כי ביה"ד "נעתר" לבקשת" המאשימה לדחית הדיון וכי הייתה הצדקה להטיל עליה הוצאות, לטובת הצד שכגד, משבעתיה נדחה הדיון [תקנה 21 (א)].

אין חולק גם כי אף שנותאפשר למאשימה לטעון לעניין - לא הוועלה כל טענה ע"י המאשימה - ורק עד סיום הדיון (עוד 20 דקות אח"כ!).

ד. לאחר שניתנה ההחלטה, ביקש ב"כ הכנ"ר (משהנאשمت, החברה, פירוק) להיות פטור מהתביעות, משניתן צו פירוק נגד החברה-הנאשמת ב-13.12.12 ומילא, הכנ"ר לא צד במועד העבירה.

עוד הבahir כי קופת הפירוק ריקה, כך שככל שיוטל על החברה קנס, ביקש שייהי זה קנס סימלי, ע"מ שלא לפגוע בנושיה (עובדיה). לכנ"ר אין כל עניין בהליך ולמען זהירות, לאור כפירתה הנאשמת - "הцентрפה" החברה-הנאשמת 1, לכפירתה.

בהתאם, שוחרר הכנ"ר מהתביעות (לאחר שהbahir בפנינו כי עבר לנאשמת עותק הוכחת חוב שהגישה העדה לנכנ"ר).

למען הסר ספק הובה אז(בעמ' 13), כי המאשימה חייבה בהוצאות הנאשمت ולא בהוצאות הנאשمت 1-החברה(הכנ"ר). - העובה כי נאמר בהחלטה כי התייחסה "לב"כ הנאשمت 2 בלבד" - כל יכולה החברה היא בנסיבות, אך לא היה בה לשנות או לתקן, ההחלטה, שהטילה הוצאות לטובת הנאשמת, שהרי הנאשمت 1-החברה לא הייתה בפנינו.

cmdoma, נסיוון זה של המאשינה "להתלוות" בהוספת המילה "ב"כ" בסיפה הדיוון - הוא יותר מאשר ראוי.
- ואשיבה עוז: גם אז לא נשמעה הבקשה מפיה - ודוי לחכימא.

ה. לסיכון

הבקשה על כל טענותיה - נדחתה.

בנסיבות דין לא מצאתי להעתר לבקשת הנאשנת בסיפה תגובתו.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ח, (21 נובמבר 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

קלדנית: רינת אברג'יל